

סמל צפריר אלדד

3303819

בן בתיה ואפרים

נולד ב- ג' בכסלו תשכ"א 22.11.1960

התגייס לצה"ל באוקטובר 1979

שרת בסיירת גולני

נפל ב- כ"א בניסן תש"ס 7.4.1980

בקרב עם מחבלים במשגב עם.

צפיר אלד (אליהו).

בן עתה ואפרים. נולד ביום ג' בכסלו תשכ"א, 22.11.1960 בתל אביב. אלד למד בבית הספר יסודי "אחד העם", והיה פעיל בתנועת ה"צופים". אלד אהב מוסיקה, ובצעירותו למד לנגן על אקורדיון, ולימים ניגן בחליל. רגישותו לצלילי המוסיקה הביאו אותו לכתוב שירים, מרביתם על בדידות ועל סל. גם בצעירותו הייתה עצבות בשיריו. כשסיים את כיתה ה' בבית הספר היסודי, הוא כיבד את מורתו בחוברת שירים שחיבר בתקופת לימודיו, בגיל הילדות.

אחרי שסיים את בית הספר היסודי, שכנע אלד את הוריו לשלוח אותו להמשיך לימודים בקיבוץ שער הגלן, שבו היו לו קרובי משפחה. הוא התחנך כנער חוץ במוסד החינוכי "בקעת כנען", המשותף לשער הגלן ולבית זרע. בתקופת לימודיו בקיבוץ, הצטיין אלד בספרות השתתף בתחרות על אליפות בתי הספר העל יסודיים באתלטיקה. הוא היה מהיר, חסון, השתתף בקורסים לרכיבה ואף הודרך הנכים ברכיבה. בקיבוץ עבד אלד ברפת ובכלל אהב את העבודה עם בעלי חיים, פרות או סוסים. הוא גם אהב ילדים, והרבה לשחק עם ילדי הקיבוץ במעון שלהם. היום, שבילה אלד עם הילדים, היה להם יום חג גישתו לגיל הרך הייתה מפליאה. הוא השתלב בהם, היה בעל דמיון, שובב, עליו, ובתנועותיו אלה כבש את ליבם. לפני שהתגייס לצה"ל יצא אלד לסיור ולביקור אצל אחותו בארצות הברית ובקנדה.

באוקטובר 1979 הוא התגייס לצה"ל, ושירת בסיירת גלני. אלד עבר קורס חובשים קרביים וקורס סייר לוחם. בספטמבר 1979, הועלה לדרגת רבי"ט. חבריו ציינו את אופיו המיוחד כחייל. הוא הצטיין בפשטות הליכותיו, פעל לפי הכרתו, בלי להתחשב בדעת אחרים, אם רק לא הפריע להם. אלד היה חבר מסור, לוחם מהיר, "פנתרי", נוט מצטיין ומהיר מחשבה.

ביום כ"א בניסן תש"ם, 7.4.1980, התבצרה תוליית מחבלים, שחדרה מלבנון, בתוך הפעשון במשגב עם ילדי הפעשון נתפסו כגני ערובה בידי המחבלים. בפעולת חילוץ מהירה של סיירת גלני חולצו הילדים. אלד, שהסתער על הבית נפגע מאש המחבלים ונהרג, בן 19 שנים הוא היה במוות. אחרי שנפל, הועלה אלד לדרגת סמל.

שר הביטחון עזר וייצמן כתב עליו להוריו: "אלד (אליהו) צפיר נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל במשגב עם בעת פריצה לבית, שבו התבצרו מחבלים. אלד שירת ביחידת הסיור של חטיבת גלני. הוא היה חייל טוב, לוחם מצוין, אהוב שירה, חבר נאמן אהוב על מפקדיו וחבריו לנשק".

אלד הובא למנוחות בבית הקברות הצבאי בחולון. הוא השאיר אחריו הורים, אח ואחות. לאחר מותו, הופיעה חוברת שיריו וחוברת זיכרון, ובה העלו חבריו את דמותו כלוחם וכאדם בעל נפש רגישה. על שמו נתרמו מערכת אורות ומעקה בבית הכנסת בחולון, שבו נהגה משפחתו להתפלל. על שמו התקיים מרוץ בפסח 1983 בגן רוזה, הסמוך לראשון לציון. על שמו נערך גם חלק מן היסטוריית השנתית בעפולה.

"יהי זכרו ברוך"

הפיגוע במשגב עם - בו נפל אלדד ז"ל

בי"ד באפריל 1980 חדרה חולית מחבלים לקיבוץ משגב עם והשתלטה על בית הילדים. במיגורי תיל חתכו המחבלים קונצרטיונות חלודות של חוסי דקר ואחר כך, כשהם נבלעים בצמחיה הסבוכה, חתכו את גדר הרשת שאליה קשורה מערכת התראה אלקטרונית. מכאן זחלו פנימה אל הקיבוץ.

חמשת המחבלים ירדו למשגב עם מכיוון הכפר עדיסה בדרום לבנון, וחדרו לקיבוץ סמוך לשעה אחת אחר חצות. עם היוודע דבר החדירה, הוזעקו לקיבוץ לוחמי גולני. "הכוונה הייתה לפגוע במחבלים ומיד לזחול אל התינוקות, לכוון את האש אל המחבל ולחפות בגוף על הילדים" - כך סיפר סרן גיורא, מפקד הכוח.

פעמיים פרצו הלוחמים לתוך בית הילדים. בפעם הראשונה, זמן קצר לאחר שהמחבלים השתלטו על המקום, לא צלחה הפריצה והכוח נסוג לאחור. בשנית ארכה הפעולה דקות ספורות בטרם חוסלו חמשת המחבלים.

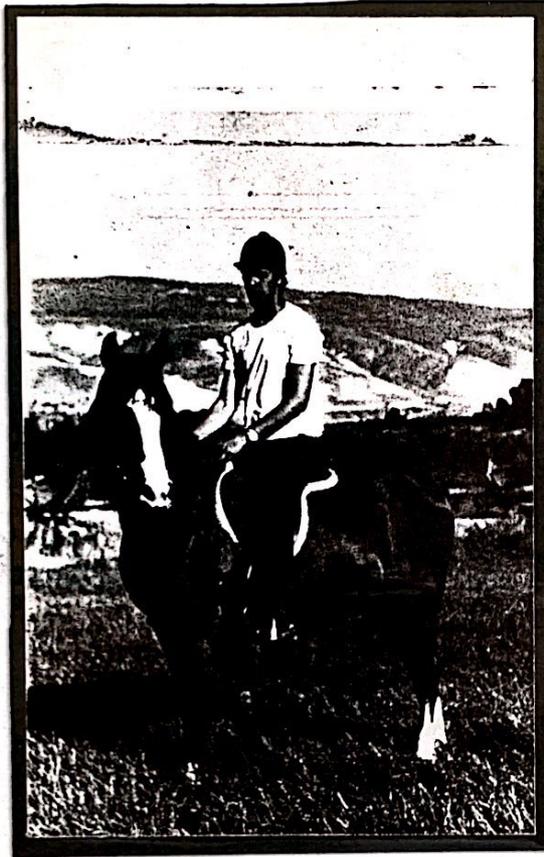
עם שהגיע למקום התארגן כוח גולני במהירות. מאחר שהועלה חשש, כי המחבלים עלולים לפגוע בבני הערובה הרכים שבידם, נתקבלה החלטה לפעול מהר. "היה נוהל קרב קצר ונמרץ" - סיפר גיורא - "ההסתערות נעשתה על פי התכנון. סגן רוז הוביל את אנשיו. הוא הגיע ראשון לפתח בית הילדים ופרץ את הדלת הראשית. הכוח נתקל בהתנגדות עזה. נורק רימון וכתוצאה מן הפיצוץ נפגעו רוז ואודי. ההדף היה כל כך חזק שהשניים ממש עפו מן הדלת אל החצר. כן נפצעו שלושה לוחמים נוספים.

"הקרב התחולל מטווח של חצי מטר. המחבלים בתוך הבית, שאיש עדיין לא ידע את מספרם, היו מוגנים ועשו שימוש ב'קלצ'ניקוב' שבידיהם, במקלעוני 'אר.פי.ג.י.' וברימוני יד. הם ירו אש פרועה מן החלונות והדלת. אחד הלוחמים, מישקה, פרץ אל החלון ונפגע בשתי ידיו. אלדד הסתער ומטווח של מטר הוא חטף צרור בראשו, נהרג בו במקום והוטל לקירבת הדלת. שחר פרץ בתוך כך אל החלון, ונפגע ביד. קשה לתאר את עוז הנפש של הלוחמים, שאחרי חידרוך קצר הסתערו על הבית, בחשיכה, מבלי שיהיו להם נתונים על המחבלים שבתוכו. שישה לוחמים נפצעו. "כוח שני, בפיקודו של עידן, פרץ לדלת אחרת. גם לעברם נזרק רימון. הם תפסו מחסה, הרימון התפוצץ. התרוממו והסתערו. ממש בכניסה קלטו את ההודעה לעצור. אחרי שהיו לכוח שישה נפגעים, ביניהם הרוג ופצועים קשה, לא היה טעם להסתער פנימה." זה היה הניסיון הראשון. הכוח התארגן מחדש יחד עם לוחמים מיחידה אחרת, תוכנית הפריצה עובדה לפרטי פרטים וסמוך לשעה 10 בבוקר ניתן האור הירוק לפרוץ אל בית הילדים. "ספרנו שלושה שתיים, אחד, אפס. ניתנה הפקודה: 'אש' – והסתערנו על הפתח. שברנו את החלונות בכלי הנשק שבידינו. בחדר ראיתי אזרח כפות בשתי ידיו, הבחנתי בשני תינוקות וראיתי את המחבל עומד ובידו 'קלצ'ניקוב'. המרחק היה שלושה מטרים בלבד. התרכזתי במחבל. הוא לבש בגדים כחולים, שערו היה כשל 'היפי' ולמיצחו סרט אדום. לגופו תגור. יריתי בו, הוא קפץ לאחור והשיב אש. אני וחייל נוסף ירינו בו שוב, הוא נפגע ונפל. ואז הרשיתי לעצמי להעיף מבט על האחרים בחדר, על בן הערובה מאיר פרץ והילדים. בחנתי אם הם חיים. הילדים היו מכוסים בדם, אבל חיים. "הכוח פרץ פנימה ופינה במהירות את בני הערובה. תוך כדי כך ירו עלינו מחלון החדר השני. ירינו אל המחבלים שהתמקמו שם ופגענו במחבל נוסף. כוח אחר פרץ מן הדלת הראשית. הכוח נתקל בהתנגדות עזה ושישה מאנשיו נפצעו. לוחמים שנפגעו החלפו, עד אשר נפגעו המחבלים כולם, ואנחנו השתלטנו על בית הילדים. הכל נמשך שלושה דקות, אבל לנו זה נראה כנצח" – סיפר גיורא. מוכיר משגב עם, פעוט בן שנתיים וחצי וחייל צה"ל – נהרגו בפעולה זו. 11 חיילי צה"ל, חבר משק וחמישה ילדים – נפצעו. אחרי שנסתיימה הפעולה באו חברי המשק להודות ללוחמים. "זה היה נוגע ללב" – סיפרו אנשי גולני – "הם באו ללחוץ לנו ידיים, להודות לנו, אבל לא רצינו לקבל את התודה שלהם. אמרנו להם בכל הרצינות: 'אנחנו חייבים לכם תודה על שאתם יושבים כאן, ממש על הגבול. אתם כל השנה פה'".

עצם את העיניים... המזל היה שגם יוחנן לא יכל להסתכל וגם הוא עצם את העיניים ופקשש... הסוסה קמה מהיריה ועמדה עם חור. פשוט הכדור נכנס ויצא. שמחנו שהסוסה קמה. חבשנו אותה. היא חיתה כחושה וחלשה. אלדד חמשיך לטפל בה. היא לא אכלה ולא שתתה ובסוף כשכבר הבנו שהסוסה הולכת למות אז אלדד החליט להפסיק את הטיפול חסר הסיכוי. אני חושב שהוא דיי נשבר מזה והבין שמוטב לתת לה למות. כשהיא מתה אנחנו לא ידענו על זה. תמיד כשהיינו באים מהמוסד היינו הולכים לאורווה. בד"כ שמענו את הבעיטות שלהם בשעת הצהריים. באותו יום לא שמענו, וכשניגשנו לשם ראינו שמוציאים אותה, כרותת ראש בדרך למכון הווטרינרי. אני זוכר שאחרי מה שקרה הוא הפסיק להגיע לאורווה בקביעות כמו לפני המקרה. זה השפיע עליו חזק מאוד.

הפריצה למשגב עם תוכנה בעזרת נורבגים מ"וניפיל"

גילה בראיון טלוויזיה איברהים אל-ט וויל, תושב דרום לבנון, החשוד בסיון לחוליית המרצחים שפעלה במשגב עם □ הוא עצמו ערך סיור מוקדם בצ' התנועה של החוליה והולך אותה עד לגבול הישראלי

המקום נטויה הייב את איוור.
בליד הפעולה ביצ' את המסלולה ולאחר חידאנו כי הדרך עביר ובטוחה. שבה לכפר ש' לין, החוליה יצאה לדר יחד איתנו. עד שהבא אותה סמוך לגבול, וה נכנסה לטסה ישראלי, ש' פר ליען המהבליס.
בתשובה לשאלה א' אל-טויל, כי היחס א' בישראל הוא טוב, וכ' א' לא מצ' בר לבסוף הרא' שיגר העצור דרישת' ש' למשחתו בלבנון.

הסייען הלבנוני איברהים אל-טויל

שניים טאשו החירה הנורבגית מ"וניפיל" השתמשו במיפגש של מהלום מ"חנות השיחורוי הערבית" בכפר כדרום לבנון — זאת נעלה אהמולו בראיון ששודר ב' טלוויזיה הישראלית. האורה הלבנוני אברהים אל-טויל שנתעבר עליו אש' רכסרן חרד כחשוד במיפע לחוליית המרצחים שחדרה לקיפוך משגב עם, הועמרה לישראל. אל-טויל בן ה-21, חר' ש'ב הכפר ח'רת אל-סלם, בגיורה המרכזית של דרום לבנון, עבד בגודד מנורב' כ' לדבריו, הוא נוייס על' ד'ר אחד האחראים בהחית' לשחרור הערבית, אמי' פנישה, שנערכה בביונו בח'רכת אל-סלם, השתמשו האיש שניס אותה שניים האחראים בארגון ושניים מאנשי הכוח הנורבגי ב' אותה פגישה נדונה הענקת לשיונות מעבר מטעם הר' כוח הנורבגי לאנשי חר' לית המרצחים. שזכמה לכרוך למשגב עם. אל-טויל סיפר, כי ב' פנישה השניה שנערכה בביתו של שקיר בכפר טולוך נכחו אמית הבדי

זבה במיטה המוכה, צעצועי ילדים, כדרים ומחסניות — כך נראה חדר בפעוטון, אחרי הפריצה. (צילום: צבי רוגר)

— מאת עמנואל אלגקוח, אילן כפיר ויאיר עמיקם, כתיבי "יריעות אחרונות" —
מוסמר ענק של ילד, וילדה משחקים בדשא כיסא את אחד הקירות בפעוטון "רותם" שבקיבוץ משגב עם. הילד והילדה בציוור נראו ככני שנתיים, אולי קצת יותר. צרוך כדרים ריטש את הקיר עליו תלו היה המוסמר. סגור של הילדה היו מוכתמים ככתם דם גדול, שהתפשט עליפני קטע נרחב חדר, ישן שנת ישרים עור

ה' סטיקטיבית משכו מן ה' עריסות שני תינוקות בני שנה שישנו שינה עמוקה — הדס קציר ואלכס סל" מן בעריסה סמוכה, באותו חדר, ישן שנת ישרים עור

בלשגב עם היה גם בלילה נסיון חילוץ - אך הוא נכשל

נודע בדיון אתמול בוועדת החוץ והבטחון של הכנסת □ בקרב נהרג החייל אליהו אלדר צפוד

את צעדת הלילה
עממית אלמקדש,
כתב, ודישת אתרונות
שדדמפיה עור וצמח
מקד אתמול בוועדת החוץ
הבטחון של הכנסת את
קריסת הפינוי במסגרת שד
בנייה.

הסד הופיע במני חבני
העדה בלוח סגן ה
רמטכ"ל האלוף יקותיאק
אדם יסקר את השתלשלות
אירועי התקפת המחבלים
על הקיבוץ בגליל. הוא
סיבה את דרך פעולת חייל
ליגן הצעירה בתקפתם
בשעה 10 בבוקר לחץ את
ההתקפת והחל את הסד
הבנים.

עור ויצמן אפר: אכד
החבני בחרה פעולת אכד
אינני וסד קצת אריות
לך קר וסד חוכן שמשכה
הפילה: ואו כאשר הסת
יפקה ראיתי את החיילים
נבחר הקימה עצאים מן
ראש האקר יבדדים התי
נעלות.

הסד אפר כי עדין נבד
דקת המסכת של הצלד
הת לכנסו במקרה הזה את
מוסותם של המחבלים.

מתח ביקורת

חכים אחרים מבין הכ
רי העדה כמתח ביקר
על התקפת המחבלים על
עור צה"ל עור כשירות
לילה על המחבלים - נכס
שלה.

הילי ה החיילת סגנוס
למנובת מיד עם הודיע
חודדת המפבלים הקפו את
המבלו בגמיון להסתי את
המחבלים לפני האריות.
במקום התמוך קרב מסות
קצר באחד שבב מורל ה
הילי אלוהי אדר צפוד ר
נפצתה שישות חילית הת
קפת זו לא חילית לכל
סיסו כשים שרובו חס
שכא ייצבו החילים שהי
במצות.

החוקקד תולה בשעה
1:30 לפנה"ק דקית מעטת
לאחר שהמפבלים הצליחו
להשתלט על הפעולת החי
לי החודדת התארגנו חוד
על חברי המשק ליתור
הפעולת התיך זמן קצר
נתקפתה תולדת לנסות לה
רוץ לתיכ.

בפני רעידת התיך הכס
תיך השטר אתמול גם סר
התיך ימקד שמה סו ה
השיטה הראשית כשיתור
ודת של הכנסתו באר השטר
לסוף כתיך הכנסת.

הסד מרסס צמח חירבה
להאזר לדבר חבני חוד
ודת כאשר נשאל מת
החודדת על התוכנית לתי
קודר על נשוא במדים ו
הפעולת בפני הכנסת
הסד הסר בקצרה: שד
תקבלה הוכנה כוכ.

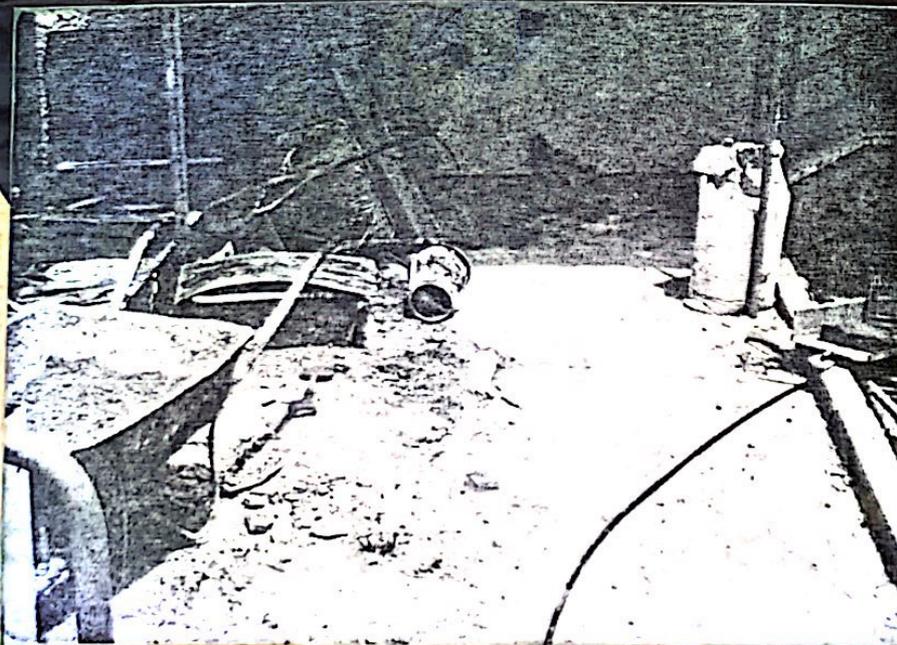
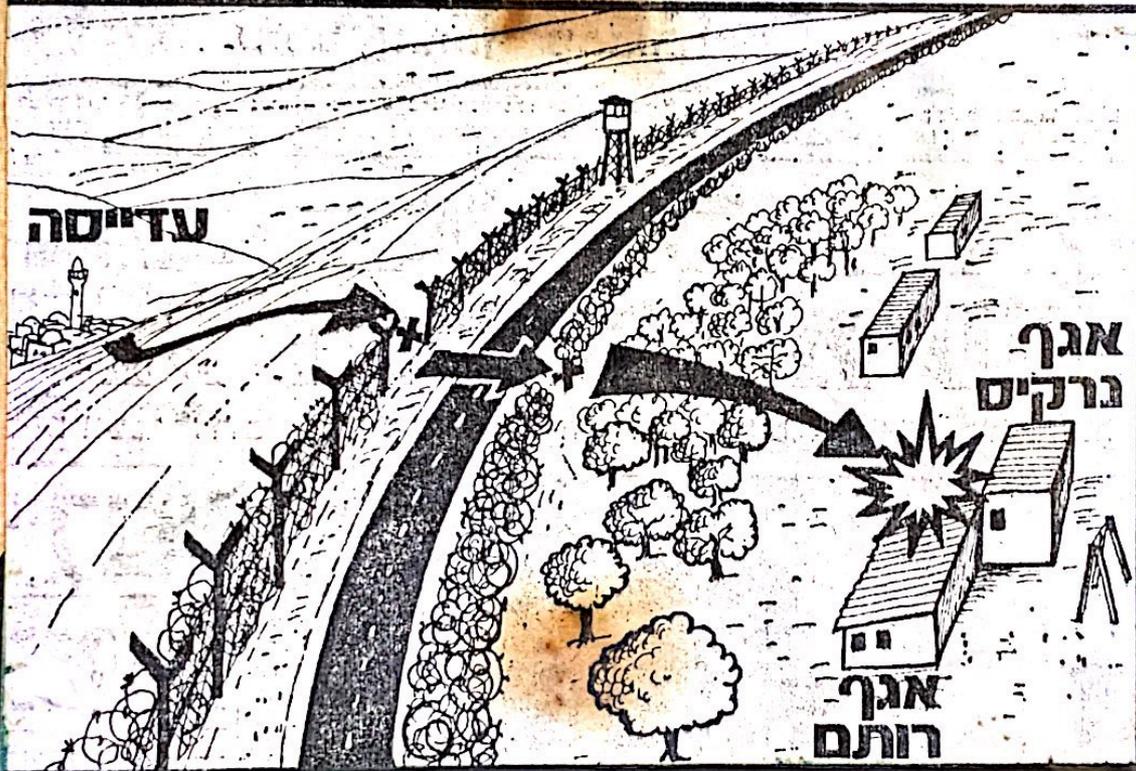
רב צבאי אומר תמילה
לד אריותיהם של
סמי עני והילד איל
גולסקא שניצחו ב
התקפת המחבלים ב
משוג עם בין המש
תחמים בהלוחה ש
ערכה בבית העלמין
של הקיבוץ ראש ה
ממשלה מוחם בוני
ודעיותו ושד האוצר
הורבוץ (מימין). על
ההלוחה - דאה וג
עמ' 9. (הצלום ה
הדמן לשלת העתות
המקבלות)

חוץ במה זו מראה על קיבוץ משוג עם, הנמצא ממש על גבול לבנון

מקום נפילתו של אלדד בכניסה לפעוטון במשגב עם.

כך חדרו המחבלים למישגב-עם

מצאות ליון בדרכו האחרונה את החייל שנפל באשגב'עם

אלהו-אלדד צפירי הובא למונוחות בחלקה הצבאית בבית-העלמין בחולון

שדוכספיון עזר ויישם המספ"ל רביאלום רמ"ל
היון וצאת ידיו, בני משפחה והסדרים לניש ליון
אנשים ומנוחות, בחולון את החייל אלוהו-אלדד צפירי,
שנפל ביום מבצעים במשגב'עם.

פיו בחולון הרב הצבאי
הראש הארץ הרב גד
בין שהיתה את הלוחים
השמיים דברי הספר בציון
ני זה סקרה קשה ביותר
אשר אב אומר קודם על
בן שהרד בגבורה לקיים
הצוה נפשו.
דברי הספר השמיים גם
מפקד היחידה בה שירת
אלדד. הוא אמר: ראשון
מורכן, אך אנו וקופי קר
מה בנצח ישראל. לעם ר'
אמשפתת הרוחניים אבד
זו נאמן. דמות מופת. ש'
התנדב ליחידה צעירה ונפל
בדרכו לשחרר עולמים.
נציג הגרעין של אלדד
קייבון שערהגורו סיפר:
כי אלדד הגיע לפני שש
גנים סידר חוץ. הוא ציין
שקיימת יחידה חזקת בקיבוץ
צום ידועה כקשה ומתכבדת
— אולם קיימת אלדד הרי
הה קלה ומחירה.
בתום דברי ההסבר אבד
חזון. אל מלא רחמים!
לאחר מכן ניש אב
שבוך אחר אי חזקת הר
קבר. התייצב מול בני הי
משפחה האבדים והשמיים
דברי נחומים מרגשים, ב'
צינו כי בני נפל בשעתו
ברפת'הגורן. וכי יש להשיך
ליום ולהמשיך בדרך.
על הקבר הניצנו הונחה
זרים רבים. (צ)

החייל אלדד צפירי — למנוחות בחולון

מאת סופר, ד"ר ח' בחולון

במקם צבאי מלא לקול
כנו הרושו של החורים, אח
צעיר, אחות, סבא וסבתא
ובמקמה שר הבטחון, הר'
במביל משנחות. מקיבוץ
שער הגולן ומשגב'עם, חב'
יום לוחמה ואחרים, הוט'
מן אתמול בצהריום בחל'
קה הצבאית שעל יד בית
אעלמין האזורי בחולון ה'
הייל אלדד צפירי, שנפל
במבצע החילוק.

הרב הראשי לצהל האלוף גד
נבחן ספר למנוח באומרו: כל
מלה שנאמר כאן היא חסרת מש'
מעות ואיננה יכולה להביא תני'
חומים להורים שגדלו וחינוכו בן
יקר זה.

מפקד יחידתו של אלדד ציין
אומץ רוחו יוקבנותו ואופיו ה'
טוב.

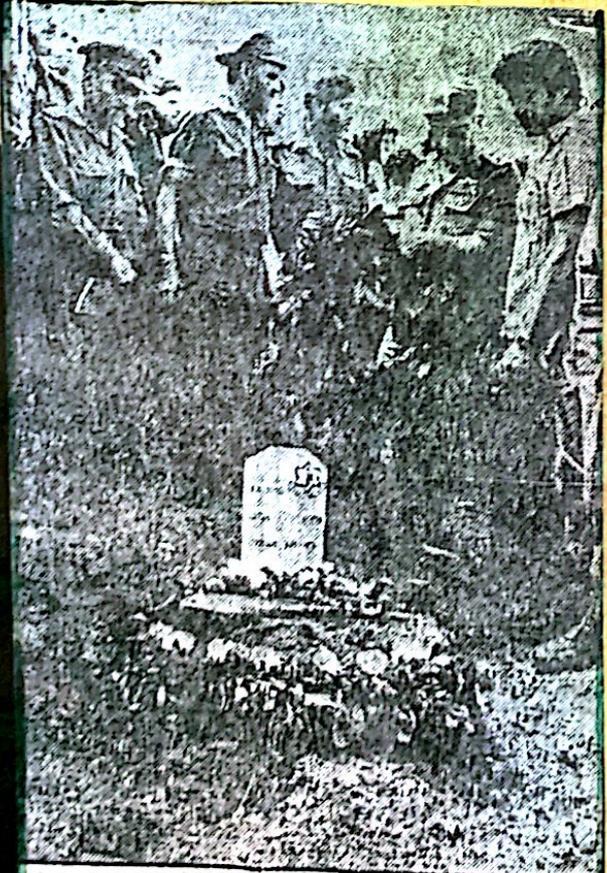
חבר קיבוץ משגב'עם סיפר ש'
אמו של אלדד אמרה לו: "הסכ'
נו למשפחה אחת, ואכן זו אמת.
בית'דמים גרחה בין הקיבוץ
למשפחה. בשם השק חבריו ויל'
דיו סיים חבר הקיבוץ: תודה לך
על שנחלצה לעזרת אנשים שלא
יבנתו."

חבר קיבוץ שער הגולן, בו חי
אלדד מספר עגים והתחנך במשך
שש שנים במסד החינוכי, קצת

כנרות" קרא מדברי טרו ומחנ'
כ" של צפירי בהם העלה על
נס אישיותו של חניכו.

רטס עבר בקהל הרב כאשר על
תום שורת המספדים ניש לקס'
אדם קשיש. הציג את עצמו כא'
ביו של שפירו וניק מפקד שר'
רז גולני, שנפל ביום הכיפורים
על התרמון. האב, שהוא עצמו
חבר משגב תל'עדישים ושכנו של
רפ"ל אמר להורים השכולים
אין סעם בבני, ויש להמשיך ב'
לשיטה.

וינק סיפר לסופרנו כי נגה'
במיוחד לומר כמה מלות נוחות
לנוחות החיילים.

הקבר הטרי — בבית העלמין בחולון. (צילום: עודד סטופניצק)

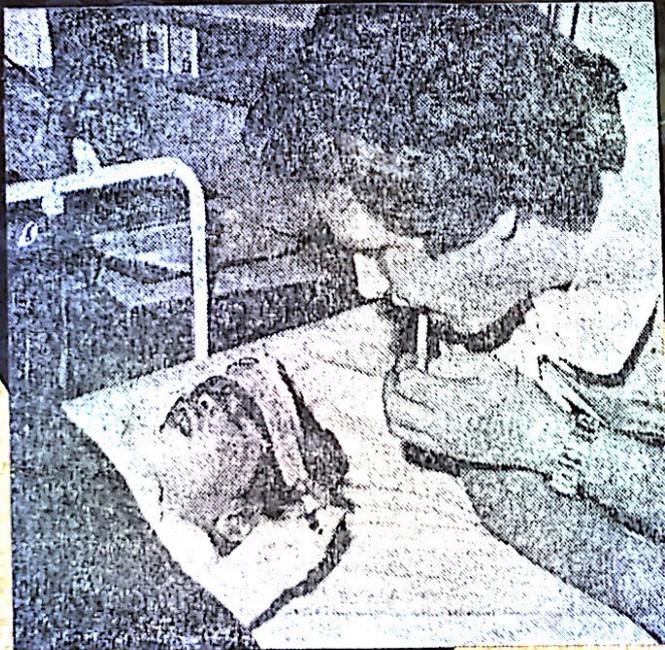
אברהם, רב העיר, 15/11/67

היית בקלויה של החייל שנהרג במשגב'עם.
הייתי בשתי הלוויות. קודם, במשגב'עם. היה נוף, עמדת
והסתכלת על לבנון, עמדת והסתכל מרחוק מארג' עיון, עמדת
על גבעה, רוח, במקום שישם היה הקטל. אתר כך הלוויית
החייל בחולון. היה יום חמסין, נכנסתי לבית-הקברות, בערך
עשר דקות לפני הלווייה. הלכתי אל האם והאב והאחות,
ושוב נתגלה לי עם ישראל. האב, ששיכל בן ועומד לקבור
אותו תוך כמה דקות, מה רוא אומר לי? הוא אומר לי: תעשה
כל מה שאתה יכול שיהיה שלום. תעשה כל מה שאתה יכול
שלא יהיה שכול בעם ישראל. במילים אלו: וזה אב שהיה
בגדוד הראשון של הפלמ"ח, לחם ב'48, לחם ב'56, ולחם
ב'67 ונפצע ב'56 או ב'67, באבו-עגילה.
אני למוד הלוויית. לעולם אין לדעת למה לצפות. לא הכרתי
את האב, את האם. אפרים שמו. ברגעים כאלו, לשמוע דברים
כאלו, מאב שכול שאיבד בנו לפני כ'24 שעות, והוא עומד
לטמן אותו באדמת ארץ-ישראל, לשמוע דברים על שלום,
על נסיונו במלחמה, על מה הוא מבקש מאתנו לעשות — זה
מראה לך, איוו עוצמה טמונה בעם הזה. רק לדעת לדלות
את העוצמה הזו!

יום הדומים במישגב-עם

לקול בכי התינוקות בפעוטון הסתערו חיילי צה"ל וחיסלו את 5 המחבלים

בעת חדירתם לפעוטון רצחו המחבלים את מוכיר המשק ואחד התינוקות ׀ תבעו לשחרר חמישים מחבריהם הכלואים בארץ ומטוס ׀ הסכימו לקבל חלב לתינוקות — ולפי תביעתם, הובא אליהם החלב על-ידי אדם שהיה לבוש בתחמונים בלבד

אלדד צפריה ז"ל

כותבים לזכרו של אלדד ז"ל

אלדד, אני נזכר מצידי!
אבל אני לא מציח לבנות
רק קצת לפגמים, פלאני למתפל
מזל השמש.
אבל הפגמים על האמת - זה האמת
כזאב אי.
- שרון נימן -

מילים, אלדד, בחורף הקר הזה של תחילת שנת 81.
הרבה סליחות עלי לבקש ולא אבקש. הכעס הוטח
בקירות לבנים - שותקים.
עכשיו עברו הרבה ימים, הסערות שככו, הכאב חד פחות,
שמור יותר.
עכשיו עברו הרבה לילות, החלומות שככו, באים פחות,
שמורים יותר.
מתי אני אתעורר ואפקח את עיני, אלוהים אדירים, עוד
שבוע, עוד חודש, עוד שנה.
עוד שנה.
אלדד - ירושלים, מחכה לי שאבוא בגשם השוטף, בקור
הפראי על הגבעה.
אלדד - ירושלים. ערב אחד רואה צעדים ארוכים ברחוב
למטה, מוכרים, אבל הרי לא יתכן... וכן - אלדד בפתח,
מלוכלך וזרוק מאמצע טיול, ישן מליון שעות, ערות
מוכרת של צ'יפס ומוסיקה ושיחות של לילה. התשובות
שלי היו כמעט כמו מצטדקות מול הפילוסופיה שלו. מה
שמצא חן - לקח: מילים, ספרים, חיוכים, יופי, והיה
נותן באותה מובנות.
אלדד, שלפעמים מאוחר בלילה מדמה לשמוע את
קריאתך אלי: "קטנה, את בחדר?" וכשכבר רוצה לענות,
יודעת פתאום - חד מאוד - שהדלת לא תפתח, ואתה
לא תעמוד שם רזה וארוך ומחייך. הכל קרה מהר מדי,
אלדד, בלי זמן בכלל לחשוב שזה אפשר, מהר ופתאום
וכואב. ערב פסח תש"מ ישבנו בחדר ושמענו תקליטים,
דברנו מילים ששמורות איתי, לא היה יותר המשך
לשיחה הזאת. ההמשך הוא חד צדדי; רק אני אומרת לך
ואינך משיב, אולי גם לא מקשיב,
עכשיו אשתוק גם אני, אכנס לדומיה הזאת, שעוטפת
אותך חזק כל כך, חונק כל כך.

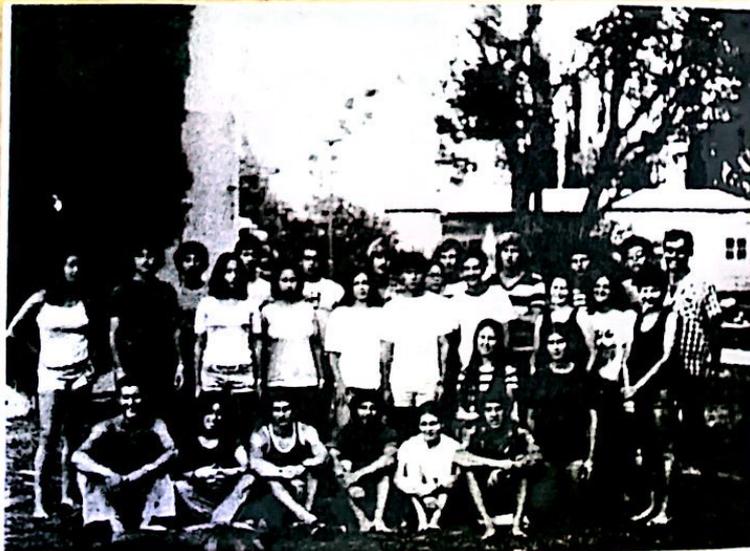
(אביטל ניצן)

קשה להאמין שאלדד איננו, שלא נראה אותו עוד בינינו כפי שהיה תמיד — שובב, עליז, פרוץ שיער ומלא חיים. אלדד בא לשער הגולן מן העיר לפני 6 שנים, והתחנך במוסד "בקעת פנרות" החל מכיתה ט'. הוא היה מה שנקרא אצלנו — ילד חוץ. קליטתם של ילדי חוץ בבית-ספר קיבוצי היא תקופות ענין קשה ומתסכל. קליטתו של אלדד חיתה קלה ומחירה. הוא נעשה אחד מהחברה — לטוב, ולפעמים גם לרע. היה תמיד "בעניינים" במקום שהיתה פעילות, משחק, וכוח, או מפגש רעים —

יכולת לשמוע את קולו, הצרוד קצת, בין הקולות האחרים. תמיד הרגשת — לאלדד איכפת, הוא מתעניין במה שקורה ואוהב את מה שקורה. קבוצתו של אלדד לא היתה קבוצה קלה. לא פעם היו בינינו עימותים, אלדד היה "נידלק" מהר, אך גם "כבה" מהר. הוא לא היה נוקם ונוטר, וידע תמיד לקשור קשרים מחדש. אחד הדברים היפים באלדד היתה היכולת להיות עצמו, ולנהוג כפי שהוא רוצה ומרגיש ללא חשש מה יאמרו האחרים. כאשר החליט, שהוא רוצה ללמוד לבשל ולאפות עוגות, הלך ועשה זאת, בן יחיד בתוך קבוצת בנות — בלימודי כלכלת הבית. כאשר חסרה בת בהקמח באחד מבתי הילדים, הסכים אלדד לעשות את התפקיד, והילדים עימם עבד נקשרו בו ואהבו אותו מאוד. אנו כולנו כבולים לדימויים חברתיים מוסכמים, אלדד לא ניבלם ע"י דימויים של גבריות מדומה, אל נכון משום שלא חשש כלל לדימוי הגברי שלו. הוא עשה מה שעשה בטבעיות, בפשטות, והיה שלם עם עצמו. עתה נסתיים כל זה במהלומה מכאיבה אחת. כל המון חדברים היפים שיכלו להיות ולא יהיו עוד. ואתה מתמלא צער ומועקה וחוסר אונים על שנערים כאלדד הולכים מאתנו — כאשר כל החיים עוד לפניהם. והאם אפשר לנחם? אינני בטוח שיש נחמה. הייתי רוצה לומר להורים, למשפחה, למשפחה בשער הגולן, לחיילי היחידה שלו, לבית שער הגולן ולכל חבריו: אלדד נתן לנו את כל שאדם יכול לתת. הוא נפל כדי שאנו נחיה. זו אינה מליצה אלא אמת פשוטה. ולוואי ויבוא במהרה היום, בו לא יהיה צורך בקורבנות כאלה.

יהי זכרו ברוך!

(דברים ליד הקבר-9.4.80 המחנך אהוד שמיר)

9.5.20

צהרי הסדר

היום האולטי

אחרון הקבוצת "נשר"

אזכורו את המצבים
ימים, שנים, אתה שנים.

אלהם אחינו - אתה ובני

המקום הכבוד אולם והתחמק

אלהם אולם פנים, פנים

עוד ויבואו את כל הפעילות

אזכורנו או כלים את תנועתנו

אזכורנו פנים, פנים אזכורנו

אלהם אזכורנו פנים תנועת את פנים

כי פנים כן פנים אזכורנו

הפנים פנים אזכורנו פנים

כל מה שאלהם אזכורנו

כל מה שאלהם אזכורנו

פנים אזכורנו פנים פנים

שש שנים פנים כל פנים

פנים פנים פנים

פנים פנים פנים פנים

פנים פנים פנים פנים פנים

פנים פנים פנים פנים פנים

פנים פנים פנים

פנים פנים פנים פנים פנים

פנים פנים פנים פנים פנים

פנים פנים פנים

פנים פנים פנים פנים פנים

פנים פנים פנים פנים פנים

פנים

אזכורנו

על אלדד (דברים באזכרה ביום ה-30, במשגב עם)

אלדד בא אלינו לשער הגולן לפני 6 שנים והוא נער בן 14 בסוף כחה ח'. אלדד נקלט כתוכנו מהר וטוב ועד מהרה הפך לחלק בלתי נפרד מאיתנו והיינו לחלק בלתי נפרד מחייו.

אלדד היה תמיד "בעננים". במקום בו היתה פעילות, משחק, ויכוח או מפגש רעים תמיד יכולת לשמוע את קולו, הצרוד מעט בין הקולות האחרים. תמיד הרגשת - לאלדד אכפת, הוא מתעניין במה שקורה ואוהב את מה שקורה. ויחד עם זאת היה תמיד הוא עצמו - על תחביביו, עיסוקיו, נטיותיו האישיות. והדברים מתקשרים: אלדד וסוסים, אלדד ותקליטים, אלדד וילדים.

אלדד אהב ילדים והיתה לו גישה בלתי רגילה אליהם. היו תקופות במשך הלימודים שהוא עבד בבית ילדים. ימים אלה היו חג לילדים שאהבו אותו מאד. לא פעם חשבנו ודברנו איתו על כך שמקומו בחינוך וכשיחזור מהצבא יעסוק בכך וימצה את עצמו ביותר.

וכך נסגר המעגל - אלדד - וילדים.

כל אדם בונה את עולמו. ב-6 שנים אלה שבין ילדות לבגרות אלדד בחר לבנות את עולמו בשער הגולן שהפך להיות לו לבית במוכח הרחב והעמוק ביותר של המושג: חברים, חברה, ערכים ומשפחה. זו היתה בחירתו ואנחנו ליווינו אותה ושמחנו בה.

ראינו אותו במשך שנים אלה גדל מצמח רך לשתיל חזק. תמיד דברנו על כך איך הם, הבנים שלנו, צומחים לנגד עיננו. הוא צמח ופרח אך לא הספיק לחנוט את פרו - כי באיבו נגדע.

אנחנו נזכור אותו תמיד - שובב, עליז, פרוע שיער, חבר טוב, מלא חיים ומלא אהבה לחיים ולאדם.

יחי זכרו ברוך!

במלאת 23 אביבים לנפילתו של בננו, אחינו ויקורינו
שנפל בקרב מחבלים במשגב-עם

סמל
אלדד צפירי
ז"ל
(אלדד)
נעלה לקברו ונתייחד עם זכרו
ביום המישי, כ"ב ניסן תשס"ג
.16.30 24.4.2003
ניפגש ליד השער בחלקה הצבאית בחולון.
המשפחה

במלאת 24 אביבים לנפילתו של בננו, אחינו
ויקורינו שנפל בקרב מחבלים במשגב-עם

סמל
אלדד צפירי
ז"ל
(אליהו)
נעלה לקברו ונתייחד עם זכרו ביום שלישי
כ"ב בניסן תשס"ד 13.4.2004 בשעה 16.30.
נפגש ליד השער בחלקה הצבאית בחולון.
המשפחה

אלדד

הוא היה עדיין ילד, במדים,
מכין עצמו לקרב בין המסתערים.
הילדים שכבו ישנים, בכלי משחק ללא מגן
בחשכה הלילה, זה פשוט לא הובן.
לקבוץ הקרוב כל כך לקו
הגיע חיל נועז בדמי ימיו.
השמים כהים, האויב קרב
החיל, אלדד צפירי, התיצב.
למען האומה הישראלית וילדיה
הוא הקריב את היקר מכל, ולא כשל תחת העול.
אלדד, בנאמנות שרתח את המדינה
ילדים יספרו חייך - אבדה.
החסמים המלחמה ביום מן הימים -
זאת המקסחה חיי בניס וחברים?
האם לשוא נלקח מאחנו פתאום
רק בשל שאיפתו לשלום?
היה שלום אלדד, כה רך בשנים
דמעותינו. תמחנה אחר ימים רבים
אנו כאן תודהים...
אפילו לשילוח פרידה ושלום קצרו
בכאב נושאים חבריך ומשפחתך.
אח הידיעה שלעולם לא נשוב לראותך.
אך אלדד צפירי - לעולם לא מעזבנו
זכרונו לעד יהיה חקוק בלבנו

ננסי בלק - קנדה
10 אפריל 1980

במלאת 25 אביבים לנפילתו של
בנו, אחינו ויקרנו שנפל בקרב
מחבלים במשגב-עם

סמל
אלוד צפריד

(אליהו) ז"ל

נעלה לקברו ונתייחד עם זכרו
ביום ראשון, כ"ב בניסן תשס"ה,
16.30.2005.

ניפגש ליד השער בחלקה הצבאית בחולון. המשפחה

אלוד צפריד ז"ל, הינו
צה"ל בשרות חובה,
שנפל בפעולת משגב-עם
והוא בן 19 שנים ומחצה.
חוברת "שירים מכיתה ח"
מכילה את ביכורי שירתו
הרגישה.

השניים

אחרי יום הכיפורים

הם הלכו שניהם
שניים יחדיו הלכו
הם נשבעו השניים
הם נשבעו "נאהב"
ופרחי השלכת נשרו נבלו
והשאירו אותות לשניים שנשבעו
על גדות התעלה ניצב הוא
ובבית ציפתה היא לו
שיחזור מוקדם ובלי שום דבר
ועל דלתה דפקה הבשורה
שלא יהיו יותר יחדיו
הם שניים שנשבעו "נאהב"
אך לשוא...
הוא לקרב רכב...
ובפיסת נייר כתב
אולי לא אחזור
אך אני עוד אזכור
שניים שנשבעו "נאהב"
שניים שנשבעו אך לשוא...

לבבות, לחייד ולשיר

לבבות

לבבות על יום שחלף
לבבות במסתרים
ולבבות על פרח שקמט ואבד.

לחייד

לחייד מול שמיים בהירים
לחייד למשמע זכרונות נעימים
ולחייד על שטויות שעשיתי בחיים.

לשיר

לשיר שירים עצובים בלי לבבות
לשיר שירי געגועים ודמעות
לשיר כדי לשמוח.

על מה שעבר ועתה כבר רחוק...

עזבתני

מדוע עזבת אותי?

נעצת בי מבט

וגבך אלי הפכת

האם לא הכנת שאת בשבילי

כל עולמי כל עולמי

ואני כך הבטתי חנוק דמעות

אבדו לו אבדו התקוות

עזבת אותי לבדי בודד

ועיניך שוב לא ינקבו מבטי

ושוב לא תהיה לצדי אתי ..

אולי תתחרטי אלוהים היודע

הו, שטות לערב כאן אלוהים

החיים זורמים אלו החיים

אומרים: הלכה תבוא אחרת

אך לבו כואב חפץ לערער

כיצד תוכל זאת חזרה

להיות במקומך

הן את היית בשבילי

כל עולמי עולמי שלי

השניים (חשיר נכתב בקשר למלחמת יום הכיפורים)

הם הלכו שניהם

שניים יחדיו הלכו

הם נשבעו השניים

הם נשבעו "נאהב"

ופרחי השלכת נשרו נבלו

והשאירו אותות לשניים שנשבענו

על גדות התעלה ניצב הוא

ובבית ציפתה היא לו

שיחזור במקדם ובלי שום דבר

ועל דלתה דפקה הבשורה

שלא יהיו יותר יחדיו

הם שניים שנשבעו "נאהב"

אך לשוא

הוא לקרב רכב

ובפיסת ניר כתב

אולי לא אחזור

אך אני עוד אזכור

שניים שנשבענו "נאהב"

שניים שנשבענו אך לשוא.

לא נפרח כבר פעמיים
והרוח על המיים
יפזר דממה צוננת
על פנינו החיוורות

שמה בין עיבי הנחל
בשעה אחת ושכחת
זכרונות אזוב שלנו
מתפזרים על הקירות

בלי תוגה כפופי צמרת
בלוריות שיבה ובדרת
באשר יפות התואר
בין שריקות העדרים

תפנוקי גבן ירטיטו
בלכתן לרחוץ בזרם
נכלמים ושפיל עינינו
אל המים הקרירים

תאנה חנטה פגיה
והנשר היגע
אל קינו חזר בחושך
מדרכי האלוהים

לא נוסיפה עוד לנוע
משתאים נביט ברוח
איך הוא יחד עם המים
מפרקים את הסלעים

הרזופים שלי כמוני
וכמוך שכל ימין
את פירחי האור שלנו
את פיזרת לכל רואה

לא עופות מרום אנחנו
ואל גובה השמים
גם אתם גם אנוכי
לא נגיע כנראה

רק בהר על קו הרכס
מישהו יוסיף ללכת
מן הואדי והעמק
לרכסים אל הרוחות

עז אשר בכסות הערב
יחזור נוגה אליך
עם פכפוך פלגים עם רחש
הרזופים ליד החוף